

Dr. H. A. P. B. C. L. P. J. S.

2
5

Höger

Costava, Fraser

Afskeds-Bref,

Till Annerstad och Nöt-
ta Församlingar, hwarest
han uti 14 års tid varit
Lärare,

Äå han,

För öfwat bedrägeri emot Rif-
sens Ständers Banco, på Järntor-
get i Stockholm, undergick det
honom ådömda döds-
straffet,

^{upsett}

I des Fångelse Rum,

Och

På Executions Platsen
öfwerlämnadt,

Med bewecklig anhållan, at det, genom trycket,
måtte allmänt göras.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Directeuren och Kgl. Bok-
tryckaren i Stor-Förstend. Finland,
JACOB MERCKELL, 1749.

Thet tal om korset,
är en galenskap them
som förtappas: men oss,
som salige wardom, är
thet en Guds kraft.

Thet warder glädie i
Himmelen öfwer en
syndare, then sig bättrar,
mer än öfwer nijo och
nittio rättfärdiga, som
ingen bättring behöfwa.

Med Jesu Blod dyrt återlöste,
samtelige mine älskade Wän-
ner och för detta Käre
Åhörare.

När jag tänker uppå den
ömhet och kärlek, som J,
mine Käre Wänner, uti
samsfältet 14. år, då jag
warit eder odugelige Lär-
rare, på så margfalligt sätt emot
mig och de mina oförskylt wisat, samt
A 2 bes

besinnar den oändeliga nåd, som barmhertighetenes Gud, nu wid slutet af mina eländes dagar, mig öwärdigaste sondare låtit wedersaras, har thet legat mig storligen om hiertat, at i genom ihetta sändebref, innan jag aflider, få giöra eder allmänneligen bekant, både det olyckeliga tilstånd, hwarutinnan jag hit tils varit stadd, som ock den barmhertighet, mig nu, wid mitt lefnads slut, är wedersaren; med min hiertans innerliga bön til Gud, at mitt exempel måtte tiena så allom i gemen, som efter mitt aflidande thetta läsa, som Eder i synnerhet, til warning, lärdom och upwäckelse, som varit i lifstiden mina Åhörare.

Jag kan för blygsel icke lyfta min ögon up til himmelen, när jag nu efter åt med öppnade ögon får se det hiffeliga mörker, och ofaliga hiertats tilstånd, hwaruti jag varit stadd all min lefnadstid, och hwarunder jag så öwärdigt fört ett så heligt och så låwärdande Embete.

Min

Min blindhet uti den stora Evangelii och försonings läran, har varit obestriswelig. Jag har ej rätteligen wödat och dyrt altadt det för werldenes sonder utgutna försonings-bloedet, och derföre icke rätt kunnat tala om min Frälsares aldrabeligaste Person, hans försonings lefwerne och lidande, om syndares rättfärdiggörelse af nåd, utan gerningar, i trone uppå honom, med den deraf oskiljaktigt följande hertats helgelse och förnyelse, och om den i Herrens ord uppenbarade salighets ordningen, med mera; utan, som I, mina käraste Wänner, lären Eder bäst påminna, hufwudsakeligen drifwit deruppå, at afstå med grofwa utwärtens synder, och beslita sig om et ärbart och fromt lefwerne efter lagen. Och ehuruwål jag ock icke förtegar at yrka uppå bättring och tron, såsom en källa til goda gerningar, så har jag dock aldrig uti Andans hus rätt insedt, mindre rätteligen utfördt denna stora läran, utan drifwit med mästa iswer uppå gierningar och den blotta utwärtens

Gudstienstens i alltagande och så vidare, såsom något gällande til saligheten; Och ehuru jag, under allt thesta, predikat androm och warit sielf straffelig, lagt bördor uppå andra, som jag sielf icke widrördt med mitt minsta finger, så hafwa dock många, som warit så blinde som jag, hållit mig, för en sådan utwärtens iswer, för en nitisk och rättsänig Christi tienare.

Af kärlek för Jesum har jag, som ty wärr! oftast sker, aldrig predikat, utan af kärlek för mig stelf; uti Embetet sökt min egen ära och berömmelse, men icke hans; icke desto mindre gjorde jag mig i mitt syndamörker godt hopp, at kunna stå til swars för mit Embete på den stora dagen, der dock, om icke den mig nu wedersfarna nåden kommit emillan, råkenstapen blifwit för mig odrägelig.

När jag nu ser härjemte på mitt egit lefwerue, så får jag et skuldregist-
ster

ster för mig af tjugotusende pund; ty
 min orätta och falska tro kunde ej
 hafwa bättre frukter. J hafwe, lä-
 raste Wänner Eder något bekant, jag
 wet ännu mer, men han, som ran-
 sakar hiertat, wet alt. Jag lider nu
 det mina gierningar wärde äro, och
 om jag ägde 1000:de lif woro jag
 icke wärd behålla et utaf dem. Ty
 ho hafwer warit afgudist och jag icke
 mer? Ho hafwer misbrukat HERN-
 rans namn och jag icke mer? Ho
 har ohelgat Sabbathen och jag icke
 mer? Ho har dräpitt, horat, stulit,
 lugit? Ho har warit hemdgirig, bitter,
 arg? Ho har syndat med dryckenstap
 och swordom? Ho afwundsam, hög-
 modig? med et ord: Ho har följt och
 fullbordat alla kötsens gerningar, och
 jag icke mer?

Orsaken till detta och allt sådant
 ser jag nu efteråt warit egenteligen,
 den i mit hierta fördolda, och för
 största hopen i werldene, så wäl
 tom mig, obekanta hufwud-syn-
 den,

den, nemligen otron emot Frälsaren, eller at jag ringa aktadt min wälsignade Frälsares dyra blod, död och försonings-offer, i trone på hwilken, en förlorad siäl endast blifwer salig och helig.

Så ymkelig har warit min lära och så straffbar min wandel.

När jag nu änteligen i mit sondamod hunnit löpa så långt, at jag för min bekante grofwa misgjerning, förwärfkat mitt lekamliga lif, fallit Domaren i händer, och deröfwer kom i fångelse, blef ändå mitt hierta i sitt förra oomvända tilstånd, ja, kom så långt i förhårdelse, at jag, efter den heliga Nattwardens anammmande uti Wexjö Stad, hade fult upsät, at föra wäld på mitt egitt lif, som och wiserligen hade wunnit sin fullbordan, hwar det, genom HERRans nåd, icke blifwit uppenbart och i tid förekommit.

Lång

Långmodige Gud! jag stadnar i bestörtning och förundran öfwer tin oändeliga godhets och långmodighets rikedom, tu har dömt mig långsamliga, och regerat mig med mycken förskoning.

Emedlertid fördes jag nu hit till Stockholm med et lika beskaffat hiertat, som förr; HERRen hade den nådiga omsorgen för mig, at rätt sinnade HERRans tienare, togo, uppå min anmodan, sig an omsorg för min usla siäl, och ehuruwäl de samme, under ständiga besök, stälte mig mitt hiertas förderf före, och underwisade mig om then rätta salighetenes wäg, så lade jag dock alt sådant föga eller intet på hiertat, sade ja til alt med munnen, och för det öfriga smickrade mig med det obilliga hoppet, at få lefwa. Jag förblindade Siäl, som håldre wille hafwa nåd af Öfwerheten at få behålla et uselt lif, än af Frälsaren at få en frigtord stäl och ewig frihet.

I et sådant bedrøftveligt tilstand framlede nu mina nådes-dagar tils mitt ogrundade hopp om förskoning för dödsstraffet, blef aldeles ute; då kom jag uti en fasa för den mig förrestående döden, men såg intet, at ordsaken dertil låg hos mig sielf uti mitt oupväckta och otrogna hjerta.

Under thet jag nu sökte, at efter min gamla wanart skrämta och förstålla mig, och wille gärna, at mine trogne och läre Lärare skulle tro det bästa om min omvändelse, hände sig, at de af en wiß omständighet frago et för mig wälsignat och handgripeligt tilfälle at öfwertyga mig om min gräseliga okunnighet i andeliga ting, och mitt i grund förderfwade, och utom nådens delaktighet stadde hjerta. Under det mina älskelige Lärare wiste wißligen at nyttia thetta tilfälle, kom jag nu, genom Guds nåd, at närmare få se in uti mitt eländes diup; här fick jag se et försträckeligt syndaregister för mig stå, fult med millioner

ner brister, sondaskulder stora och små; Jag råkade här öfwer uti en hiertans ångest, synden begynte nu uti ett stort mått at öfverflöda, och war jag hart när at komma uppå de tankar, at mina synder woro större, än de kunde mig förlåtne warda. Jag blef wäl, uti et sådant min själs bekymmer, anledder at tänka uppå Guds Lamb, som burit alla werldenes synder, men som jag intet straxt gaf denna underwisingen rum, utan tänkte, at kunna ställa mitt samwete til frids med egit wärklade, och dermed, at jag bekände mina hit tills hemligt håldne mångfaldige synder och stogge gierningar, så hände sig, at jag icke fick någon samwetsro eller hwila uti mitt af lagsens ångest klända och omfattade hierta.

Uti thetta tilståndet framledo flere dagar alt intil Pingeshelgen, då hände sig, under det jag, efter mina trogne ledares råd, begynte något mer tänka uppå nåden, at mine tan-
 ,tar

har blefwo förde uppå det härliga
 Språket som finnes uti 2 Cor. 5: v.
 19, 20. at Gud war i Christo och
 försonade werlden med sig sielf
 och förebrådde dem icke deras syn-
 der ic. Under betraktande af detta E-
 vangelistiska Språket och paralel rum-
 met, Col. 1: v. 20. at Gud har til-
 frids stålt genom blodet på sin
 Sons kors både thet som är i
 himmelen och på jorden: fick jag
 se et Gudommeligit lins uti den stora
 och för alt menniskligt förnuft för-
 dolda försonings hemligheten. Det
 war mig nu liksom jag aldrig tilfö-
 rende sedt desse Språken; jag började
 förundra mig öfwer Guds kärlek, som
 gifwit enda Sonen til försoning för
 mina och hela werldenes Sonder;
 det är mig omögeligit at säga med
 ord, huru jag war til mods wid den-
 na sakens åtancka; ach! huru ofta har
 jag icke läsit och sielf anfördt tilfö-
 rende desse och thylika Språk, utan
 åttgifwande och känning deraf. Det
 låg mig alt före, huru Gud har
 försonat werlden med sig sielf;
 Gud

Gud är uppenbar worden i föt-
 tet; werlden skal nu allenast låta
 försona sig; eller anamma denna
 försoning; Jag tänkte nu med hug-
 nad uppå det, at ock mina synder ge-
 nom blodet på Christi kors woro för-
 sonte; kort at säga: jag blef nu ful-
 lelīga öfwertygad om thenna lärans
 Gudommelīga och kraftīga Sanning,
 at Iesus Kristus är kommen i
 werlden at frälssa Syndare, och
 at intet annat namn, än detta, är
 gifwit menniskom, i hwilke de
 kunna salige warda.

Nu wille wäl den milda förbar-
 maren, igenom denna Gudommelīga
 öfwertygelsen, wärka uti mit hjer-
 ta den rätta tron til försoningens
 wärkelīga anammande; men som jag
 ännu icke förstod mig uppå den stor-
 ra skilnad, som är emillan bifallet eller
 öfwertygelsen om Evangelii sanning
 i förståndet, och sielfwa försonings-
 nådens emottagande och tillämpning
 med wiljan eller tron och sielfwa

Jor:

förtrostan i hiertat; så at man kan, som jag nu efteråt sådt se, i egen förfarenhet, hafwa det förra och icke äga det sednare, man kan tro Propheterna, som Konung Agrippa trodde, och ändå icke hafwa den saligjörande Christna tron Act. 26: v. 27, 28. Så hände sig, at jag förbittida gjorde mig för goda tankar om mig self; jag gjorde mig hopp, at nu wara rättfärdig giord, frögdade mig öfwer detta härliga liuset, grundade deruppå hoppet om min skedde omwändelse, och förwäntade här uppå en salig skilsmässa ifrån werlden, när jag skulle aflida; Och jag war i min oförfarenhet ej ringa misnögd deröfwer, at mine ömsinte Lärare icke wille ännu anse detta, som med mig war föregångit, för en grundelig omwändelse. O! huru trång är icke den Porten och smal den wägen, som dragger til lifwet, och huru oböijeligt är icke et menniskio hierta at låta föra sig i den salighets ordningen, som uti den för förnuftet dåraktiga Evangelii lära är uppenbarad?

Men

Men HERREN, som war ömre om min salighet, än jag sielf, wälsignade de grundelige underrättelser, som mig blefwo meddelte, i denna angelägna omständighet, så at jag icke långt derefter fick se, huru jag tagit miste i saken, samt bedragit mig sielf med en oriktig inbilning, och huru mig ännu felades hufwud-puncten, nemligen then rättfärdiggjörande tron i hiertat, som gäller för GUD. Jag kom wäl här öfwer i början uti en stor häpenhet och bekymmer, men fick dock nu tillika nåd, at lämna mit hierta uti Frälsarens händer, jag fick ligga för hans fötter, under mit förderfwade och otrogna hiertas länneedom och tigga, om nåd, tro, och försoning af honom, som den ogudaktiga gjör rättfärdigan utan gierningar.

Jag försporde då hos mig en hiertans åsundan och hunger efter hans Blods delaktighet; den kärlek hwar med GUD älskade werlden, begynte nu blifwa utguten i mit hierta

ta

ta genom then Helga Anda, och den för mina och werldenes Synder på trä hängde Frälsaren tog nu mit hierta, at jag begynte at kunna tro uppå honom, och räkna hans försö- nings gärningar och lidande, för min salighet.

När thetta så skedde, och jag, som den förlorade Sonen, kom nu med et fattigt och af all egen rättfärdighet af- klädt hierta, til min i Jesu försonte Fader, och begärte nåd för nåd, som ibland Syndare den störste och ulla- ste, så wärdade och han sig öfwer min Siäl ganska hierteliga, slog mina misgjerningar neder, och ka- stade mina Synder bakom sin rygg i haffens diup; klädde min nakna Siäl uti de förwärfwade hwite rätt- färdighets kläder, och barnaskaps-And- den witnade så med min anda, at jag började ropa: Abba färe Fader.

I detta nådenes tilstånd, är jag
 nu

nu af idel oförskylt nåd kommen; mig
 hafwer HERren bewist alla långmo-
 dighet och barmhertighet; nu först
 kan jag med wisshet och förfarenhet
 säga: Thet är et fast ord, och i
 alla måtto wäl wärdt, at man thet
 anammar, at JESUS Christus är
 kommen i werlden til at frälssa Syn-
 dare, ibland hwilka jag är then
 förnämligaste 1. Tim. 1: v. 15. Nu
 smakar mig sött, At JESUS har dödt;
 Nu sunger jag med glädie, hwad jag
 förr ofta sagt utan estertänka och san-
 ning: Utan JESU jag fördärfwas,
 Utan JESU nåde-sten, Ar mig alt
 til ångst och mehn, Uti JESU lif
 jag är swer, Och undkommer alt
 beswär; Ty mit goda JESUS är.
 Hiertans JESU glädie källa, Tu
 äst genom trona min Och i tin blod
 är jag tin ic. Min wän är nu min
 och jag är hans Cant. 2: v. 16. Jag
 leswer dock icke nu jag utan Chri-
 stus leswer i mig, ty thet jag nu
 leswer i föttet thet leswer jag i
 GUDS Sons tro, then mig äls-
 kat

skat hafwer och gifwit sig sielf
ut för mig. Gal. 2: v. 20,

Nu är min ångest ombrytt i gläd-
die, min förra fruktan för dödsens bit-
terhet, är förvand uti et tiltridsvä-
rande, och åstundar jag nu at få skil-
jas hädan, och så wara hos HERRA-
nom altid; nu väntar jag med still-
het och mycken glädie på min i mor-
gon förestående saliga döds- dag, då
HERRAN skal förlossa mig af all
önd gierning, och frälssa mig til sit
himmelsta rike.

**

**
*

**

Til et slut wänder jag mig nu till
 Eder, mine hierteligen älskade
 wänner, och för detta käre Åhörare;
 Jag har intet kunnat gifwa mig till
 frids, förr än jag, genom detta of-
 fenteliga Afskeds-Bref, skulle få be-
 rätta för Eder alla i gemen, och hwar
 och en i synnerhet, huru det gådt mig,
 sedan jag för min misgerning blef
 fångslig bortförd ifrå Eder, och hwad
 barmhertighet, nu wid slutet af min
 eländes-tid, mig är wedersfaren.

J hafwen, Kärafte wänner, is-
 från första stunden jag kom till Eder
 och till det sidsta, wisat emot mig och
 mitt fattiga hus mycken och stor kär-
 let; och som J hafwen orsak, at
 försträckas öfwer det fasseliga tillstånd,
 hwarutinman all min lefnadstid fram-
 lupit; Så wet jag ock wist, at J,
 Kärafte wänner, äfwen glädias med
 B 2 mig

mig och GUDS Änglar i himmelen
öfwer denna stora Syndarens sa-
liga omvändelse.

Det har qwalt mit hierta obe-
skrifweligen och utt et hiskeligitt mått
ökat mit skuld-register och min swä-
ra syndabörda, at I skolen haft uti
mig en, så aldeles odugelig Lärare
och blind ledare, som ock jämte mit
säkra straffbara och werldsliga lefwer-
ne i gemen, äfwen genom en så grof
missbandel åstadkommit så stor förar-
gelse; Och som min i Christo förson-
ta GUD, hafwer af nåd alt thetta
mig förlåtit, så beder jag nu Eder al-
lesamman hierteligen, at I mig det
icke tillräknen.

Jag tackar Eder samteligen och
synnerligen hwar och en wid sitt namn,
för all Eder bewissta oförskylta kär-
lek och ömhet, och om jag i lefamlig
ting fingo bedas af Eder, wore det,
at

at J welen i barmhertighet tänka uppå min efterlämnade olyckeliga fattiga Hustru, och mine många i lekamlig uselhet efterlämnade fattige små och Faderlöse Barn; Lofwat ware HERren, som tagit den bördan och omsorgen för dem, ifrån mit hierta och lagt den uppå sig, som wil vara de faderlösas Fader, och fattiga Enkors förswar. Den wälgärning, som J än ytterligare uppå dem wiljen bewisa, skal vara i en wälsignad åminnelse för HERren, och han skal thet wedergålla i sinom tid.

Minne älskelige, låter mig ännu tala några ord med Eder. HERren wet bäst huru Edra hiertan äro beskaffade för honom. Ur Lärjungen icke öfwer sin Mästare, är det nu icke annorlunda med Eder, än det war med mig, då jag war Eder Lärare, så står det mer än ulla til med Eder.

O huru bred är icke den vägen, som drager til fördömmelsen, och huru många äro icke de, som wandra uppå honom.

I Christo Jesu gäller hwarken omstärkelse eller förhud, intet utwärtas för menniskor ärbart lefwernes gäller, ingen blott utwärtas Kross- och Natwards-gång, eller utwärtas Bön och Sång; intet annat gäller än et nytt Creatur, och en Tro, som är wärkande genom kärleken; hiertat är under alt det förra, som en hwitmenad Grist, som är full med de dödas ben.

Käresta wänner, och alle I, som detta mit sidste Afskeds-Tal få i Edra händer, låter Guds Anda utansaka och bepröfwa Edra hiertan, at i måtten med öppnade ögon få se, huru med Edra själar tilstår.

Den

Den som intet tror han skal
warda fördömd. Tron är icke
hwaras mans; men nu bedraga sig
gansta många, med en falskeligen in-
billad och sielfgiord tro, under all sin
säkerhet och ogudaktighet.

Tron uppå GUDS Son är et
GUDS wärk allena, och den wil
HERREN gifwa hwar och en af sina
barmhertighet; allenast man icke hin-
drar hans wärk, och förhårdar sit
hierta.

Här är icke nog at hafwa kun-
skap af HERRENS Ord om salighe-
tens grund och ordning, at blifwa
om des Gudommelige wijsheit, til et
fullkomeligt bifall, öfwertygad, hwar-
uti I hafwen et lefwande bewis i mit
exempel, här måste wara en lefwan-
de förtröstan, hiertats hwila och
stödjiande på den i JESU död stedda
försoningen; det är den hiertans tro
B 4 hwar-

hwarmed man blifwer rättfärdig
för GUD, som Skriften oss lärer.

Men skal thetta ske, måste then
Heliga Ande straffa werlden för
synd, eller öfwertyga menniskians
hierta om des diupa synda-förderf
och förbrutelser i tankar, ord och ger-
ningar emot HERrans heliga lag,
och, om den stora synden, som Lu-
therus i Företalet af Epistelen til de
Romare talar Musten och Knoten
til all synd, hwaraf all säkerhet och
ogudaktighet i lefwernet härfluter;
nemligen otron i hiertans grunden;
det måste blifwa klart för hiertat, och
göra enom ondt i hiertat, at man
så litet eller intet ältat Frälsaren,
som gådt för oss i döden, icke älskat
och tänkt uppå honom, som tänkt
uppå oss, och så högt älskat oss, at
han gådt i döden för oss; den He-
lige Ande måste ock tillika prisa
Frälsaren, det är, ställa hans här-
liga och stora Person, hans heliga
Wan-

Wandel, Korß, Märter, Siälans
 ängst, Sår, Blod, och Död så
 för hertat, at man icke längre wil
 neka honom thet samma, at man a-
 nammar honom, tror uppå honom,
 hänger wid honom, älskar honom,
 håller honom och wil icke öfwergif-
 wa eller släppa honom.

Utom den Helige Ande, och et
 sådant den Heliga Andas wärk i hert-
 tat, kan ingen i tron falla JE-
 sum en HERA eller blifwa salig.

Mine älskelige, GUD war i
 Christo och försonade werlden
 med sig sielf, och förebrådde dem
 icke deras synder: GUD haf-
 wer nu bestickt ibland oss för-
 soningenes ord. GUDs kärleks-
 fulla påminnelse och förmaning til
 Eder är nu denna: Låter försona
 Eder med GUD.

Hörer och besinner hwarad Apostelen Petrus säger: Weter at I ären återlöste, icke med det förgängeliga Silfwer eller Guld, utan med JESU Christi helga och dyra Blod, såsom med et menlöft och obesinnadt Lambs Blod. 1. Pet. 1: 18, 19.

Får den Helige Ande lära Eder, at tro detta så, at Eder hiertan få der om en lefwande öfwertygelse och känning, så twingar wisseliga Christi kärlek Eder så, at I mer icke hafwen hierta at lefwa Eder sielfwom, löttet och werlden, som tilförne beklageligen skedt, utan honom, som för Eder död och uppstånden är.

Tänker då uppå honom, som af Syndare sådana gensägelse led emot sig sielf; älsker honom, han hafwer först älskat oss.

Talet om Jesu kärlek till oss, hans Lidande, Marter, Blod och Död för oss har en Gudommelig makt, at beweka, röra och omwända de obewekelige och oomwändede hertan; Detta har bewekt, wunnit, intagit och rengjort mit elända och orena hierta, det kan ock bewisa samma wärkan uppå allas Eder hierta, om I allenast welen låta försona Eder, och icke förhårda Eder hierta.

Jag bötjer nu min knä till HERren och beder, at han wille lägga denna min sidste Bön och Förmaning till Eder, med et Gudommeligit introct och wärkan uppå allas Eder hierta, som detta efter min död låsen, at någon syndig och säker Siäl häraf måtte blifwa upwäckt, frälst och salig gjord, och med mig och alla genom JESU Blod frälste och saliggjorde Syndare upstå med frögd en gång på
HER

HERrans JESU härliga tillkom-
melses dag.

Och härmed räcker jag nu E-
der, mine älskkelige wänner och för
detta käre Åhörare, handen til det
sista farwål; Lofwat ware HER-
ren för all sin barmhertighet och
långmodighet emot mig grofwa och
största Syndare. Jag går wäl
bort til kroppen til des ånden kom-
mer, och hwillar mig, at jag må
upstå i minom del när dagarna
hafwa en ånda. Dan. 12: v. 13. Men
til min Siäl får jag nu i morgon
intaga den härlighet, som genom
JESU försoning är förwärfwad,
der skal jag i ewighet aldrig bli
trötter, at kyssa GUDS Lambs ge-
nomborade fötter, och med hela
den utwalda skaran sjunga utan å-
terwånd: Tu äst wärdig at ta-
ga lof, och ähra, och pris,
ty tu äst dödad och hafwer i-
genlöst oss GUDI med titt Blod.
Apoc. 5: v. 9.

Nu

Nu jag tackar dig af hertat,
 JESU för din myckna nöd,
 För din sår och stora smärta;
 För din svåra bittra död,
 För din ångst then mycket svåra
 Then tu led för synder våra.
 Vris och ähra ware dig
 HERRE JESU innerlig.

AMEN.

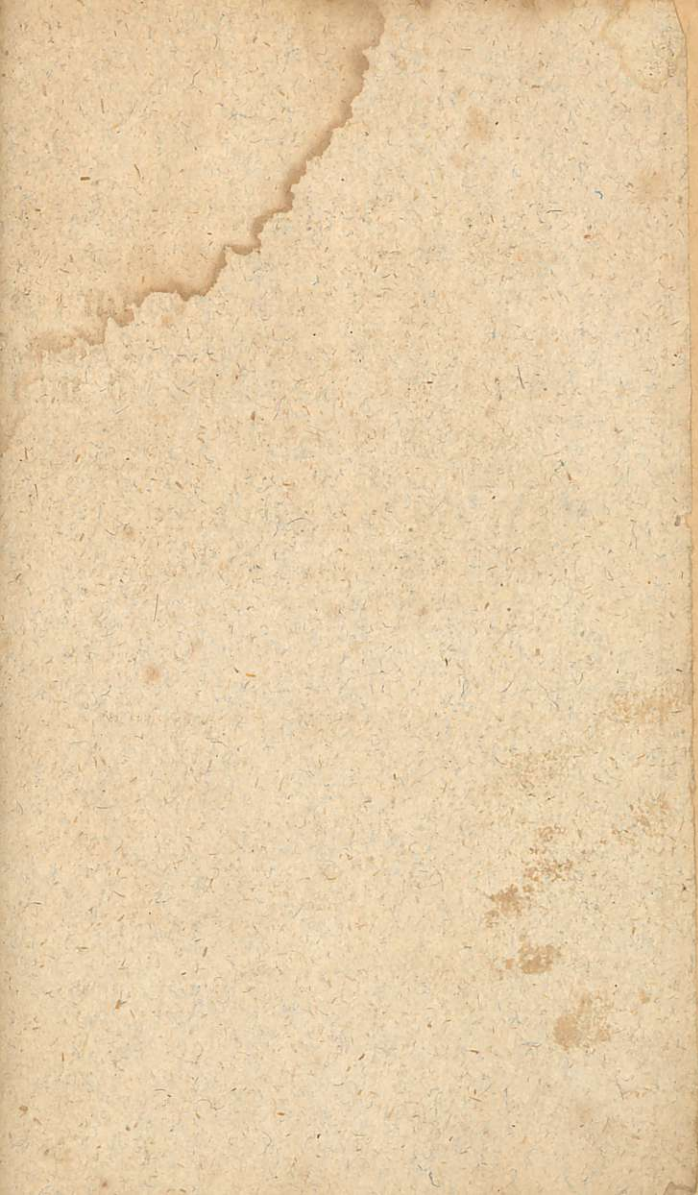
Hallelujah!

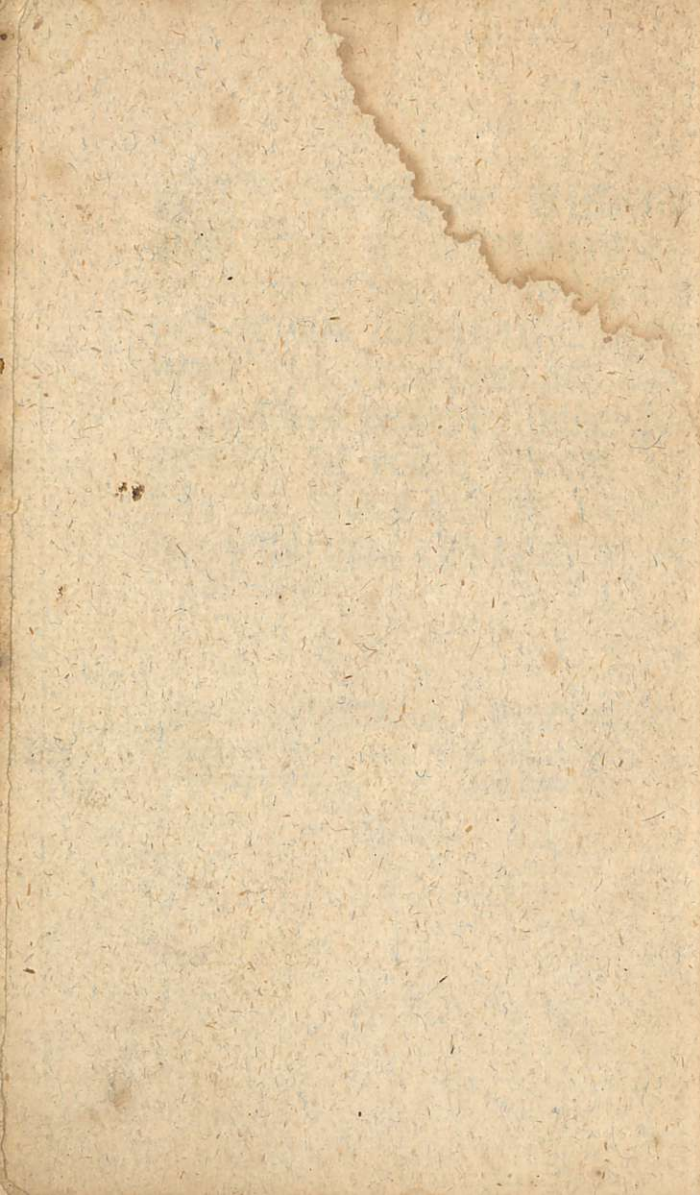
Utur mitt Fångelse rum vid
 Stortorget i Stockholm d. 26.
 Maji, eller dagen för mitt aflä-
 dande kl. 4. est. midd. År, 1749.

Petr. Sellegren.

Det föregående Afskeds-
Bref är dödsfängen Pe-
ter Sellegrens egit til tankar och
ord, inryga underskrefne, som,
uppå des anmodan och med
V. Consistorii tilstånd, under be-
redelsen til döden honom be-
sökt och varit honom til dö-
den följaktige. Stockholm, d.
1. Junii 1749.

JOH. STENBECK. **A. C. RUTSTRÖM.**
Comminister wid St. Ni- Präbikant wid Stad-
colai Församling. sens Fångelser.

Ru. Saarvoja
Sellegren

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1783

mf.

